

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5824/2024
28.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Мирослав Николић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., општина ..., чији је пуномоћник Томислав Петровић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 214/23 од 02.11.2023. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 214/23 од 02.11.2023. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 214/23 од 02.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Деспотовцу, Судска јединица у Свилајнцу П 36/21 од 26.09.2022. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилца по основу савесне градње стамбеног објекта стекла право својине на делу катастарске парцеле бр. .. КО ... у површини од 21 м² и по основу одржаја на делу исте катастарске парцеле у површини од 33 м², у мерама и границама које су ближе одређене у овом ставу изреке, што је тужени дужан да призна и да трпи да се тужилца упише као власник описаног земљишта укупне површине 54 м² у катастарским и другим јавним књигама и да се то земљиште припоји њеним катастарским парцелама број .. и .. КО Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 255.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 214/23 од 02.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилѝа је подела одговор на ревизију туженог, без захтева за накнаду трошкова поводом његовог састава.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву засновали на релевантним одредбама Закона о основама својинскоправних односа, ценећи испуњеност свих законских услова из члана 28. став 4. наведеног закона за стицање права својине ванредовним одржајем у ситуацији када је утврђено да тужилѝа има савесну и мирну државину дела катастарске працеле тужиоца у површини од 33 м² у периоду дужем од двадесет година. Стога нема места одлучивању о посебној ревизији туженог ради новог тумачења материјалног права о институту савесне државине и стицања својине одржајем, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. По оцени Врховног суда, није потребно ни уједначавање судске праксе о овом правном питању јер тужени уз ревизију није доставио, нити се позвао на супротне одлуке из којих би произилазио закључак о различитом одлучивању судова у битно сличним чињенично-правним ситуацијама, где правилност примене материјалог права зависи управо од утврђеног чињеничног стања, а неправилно или непотпуно утврђено чињенично стање и оцена доказа нису разлози да се дозволи одлучивање о посебној ревизији.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.03.2014. године и у њој је означена вредност предмета спора од 10.000,00 динара, коју је прихватио и првостепени суд.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору где је предмет спора неновчано потраживање (утврђење права својине), у коме означена вредност предмета спора очигледно не прелази законом прописани новчани цензус за дозвољеност ревизије према члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**